

Подвиг десетара Горана Алексића

ЖИВОТ ВРЕДИ ЖИВОТА

Да Кодекс части припадника Војске Србије није само слово на папиру него вредност која се доказује на делу када живот не нуди компромисе, доказао је професионални војник који је из хладне Дрине спасао од смрти младу суграђанку

Када је, после завршене ноћне смене у чуварској служби издвојеног објекта „Клупци“ код Лознице, десетар Горан Алексић повео ћерку на оближњу дринску плажу Брањево, није ни слутио да ће дан планиран за одмор и опуштање донети драму чији је епилог, уместо спасавања једног живота, лако могао бити – две смрти. Срећа ипак није напустила човека који је тог дана, међу бројним купачима, једини био спреман да из хладног брзака Дрине извуче двадесетогодишњу суграђанку, ризикујући да и сам постане жртва реке, познате по дивљој снази. Сви локални, регионални и национални медији известили су о несебичној пожртвованости припадника Војске Србије, који је 18. јула још једном потврдио углед војне униформе.

Војник је војник и у цивилу

Професионални војник Горан Алексић из Бање Ковиљаче, десетар, припадник је Војске Србије од 2000. године. Службу је почео у 15. граничном батаљону, после чијег је расформирања распоређен у 2. центар за обуку у Ваљево, на дужност чувара издвојеног објекта „Клупци“ у истоименом селу, неколико километара од Лознице. Скоро деценија и по проведена у униформи учинила је да се Горан и морално саживи с професијом.

Дан када је јавност сазнала за његово име десетар Алексић требало је да проведе мирно, у друштву ћерке, која је желела да је отац поведе на купање на Дрину. С неколико десетина метара од обале, из летње баште ресторана, Горан је посматрао уобичајен приказ јулског поднева на плажи „Брањево“.

– Онда сам однекуд чуо позив за помоћ. Једна девојка уплашено је викала да неко помогне њеној другарици. Скочио сам са столице и угледао стотинак метара низводно девојку која се бори да се одржи на води – сећа се Горан и наставља:

– Чуо сам како довикују да је реч о шали и да се девојка заправо не дави, али мени није изгледало тако. Потрчао сам и стигао тек да пре скока у воду на земљу одложим кључеве од аутомобила и мобилни телефон. Позвао сам једног човека да пође са мном, да јој помогнемо, и запливали смо у правцу девојке која као да се већ предала бујци.

Више од недељу дана после тог догађаја десетар Алексић као да је поново проживљавао тих неколико минута у којима је свака себичност и страх за сопствени живот била иза нагона да се другом људском бићу помогне у невољи. Под заклетвом да служи Србији, да је брани ка-

ко најбоље уме, Горанови поступци били су вођени савешћу војника и хуманошћу човека.

Ипак, његову одлуку да ризикује живот тога дана нико није био спреман да подели. Чак и човек који је запливао ка давленици заједно са Гораном, одустао је после неколико десетина метара.

Био ме је страх – утопићу се пред ћерком

Он, међутим, није имао избора. Двадесетогодишња девојка била је готово потпуно исцрпљена, а Дрина је носила у извесну смрт. Када је Горан допливао до ње уследила је борба не за један, већ за два живота.

– Девојка је била избезумљена од страха. Грчевито се хватала за мене. Неколико пута ме је потапала. Нисам успео да је савладам како бих јој помогао. Прогутао сам много воде. Уплашио сам се да ћу се утопити се пред очима ћерке – сећа се десетар Алексић момената у којима му је живот висео о концу, када је Дрина могла завити у црно две породице. Свест да би и рођеном детету могао придати доживотну трауму и бол извлачила је из њега последње атоме енергије.

Пошто је некако успео да убеди несрећну девојку да се препусти, требало је смоћи снаге и изборити се с Дрином која је неумољиво носила. Једини начин био је да се приближи обали и ухвати се за крај неког од штапова за пецање које су им риболовци пружали као помоћ.

У тренуцима када човек употреби сву снагу коју има, једино је срећа та која на тасу живота и смрти претегне на страну добра или окрене главу. Овога пута била је уз десетара.

Горан је, из трећег или четвртог покушаја, успео да подигне девојку како би се ухватила за крај штапа и сачувала живот. Онда је то и сам учинио.

– Када смо изашли из воде осећао сам страшан бол у рукама, грудима... Једва сам дисао. Били смо живи. То је једино било важно. А лако је могло бити другачије – прича наш саговорник.

Потом су се око њега окупили људи, сећа се он, и давали „накнадне инструкције“ како је требало да поступи када је прилазио давленику.

– Један је рекао да је требало да је ударим песницом у главу, други да је требало да је ошамарим не би ли се смирила... Ни данас не разумем шта су хтели да ми кажу, али знам да сам урадио онако како сам умео. И морао – завршава причу десетар, за чији се подвиг брзо чуло широм земље. ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ

ПОНОС КОМАНДЕ ЗА ОБУКУ

За гест људских и војничких врлина, командант Команде за обуку генерал-мајор Ђокица Петровић уручио је десетару Горану Алексићу новчану награду и честитао му пред члановима Колегијума и командантима центара за обуку.

– Човек има две руке. Ако, не дај Боже, изгуби једну, остаће му друга. Али живот је само један. И тај један

живот ти си био спреман да уложиш не би ли спречио да се други, млади живот угаси. Ти си понос Команде за обуку. Новчана награда од 20.000 динара није цена онога што си уложио, није цена твога подухвата. То је само знак пажње и признања за твоје херојско дело – рекао је генерал Петровић десетару Алексићу.